11.04.2026 г. / 01:35:45

Вяра

Християнски обичай ли са боядисаните яйца

Всъщност **боядисването на яйца е древен езически обичай**, който, както и други окултни традиции и символи като двуглавия орел, жезъла със змиите, ореолите, равностранните кръстове, осем, шест и пет лъчевите звезди, короните на архиереите, коледните елхи и т.н., а също еретическите изменения на Символа на вярата, **е възприет в по-късните средновековни практики на църквите от недобросъвестни хора, най-вече покръстени евреи-марани, западни германски и други поуезичници и жидомасони за да осквернят паствата и да ги поведат уверено към началника на езическите и еретическите мерзости – сатана**.

Тези тенденции са описани обобщаващо от съвременната икуменическа синкретическа литература:

„В процеса на религиозен синкретизъм символите на древното езическо богослужение са запазени и адаптирани за християнската религия“ *(Виж Richard N. Rhoades. Faith of the Ages: The Hebraic Roots of the Christian Faith и Биняшевский Э. В. Украинские писанки. — Киев: «Мистецтво», 1968. — С. 7. — 92 с.).*

Ето какво конкретно е записано и за оцветяването на яйца:

„Често се твърди, че обичаят за боядисване на яйца на Великден има езически произход и е свързан с култа към Остара (германска езическа богиня – б.р.), но има доказателства, че тази традиция се е появила сред християните в Месопотамия.“ *(Vicki K. Black (1 Jul 2004). Welcome to the Church Year: An Introduction to the Seasons of the*

Episcopal Church)

На снимките: Български великденски яйца и ирански яйца за празника новруз

Тоест боядисването на яйца в различни цветове и изрисуването им, е **окултен богомерзък обичай**, **използван още в Древна Месопотамия**, а после в Персия от зороастрийците.

Персите вярвали, че Земята се е излюпила от гигантско яйце.

Скулптури по стените на Персеполис (древния персийски град Парса, възникнал през VI – V век пр. Христа), показват езичници, които носят яйца за честване на празника Новруз.

Днес този празник продължава да се празнува в Иран и това е тяхната нова година. Иранците поставят боядисани яйца на

ритуалната новогодишна трапеза, наречена хафт-син. Според окултните бесовски басни върху нея трябвало да има седем вида храни, сред които са и боядисани и изрисувани яйца. Ето с какво е свързана и друга полуезическа окултна традиция на българската еретическа „бъдни вечер“ с нечетния брой ястия (сякаш точния номер и разнообразието на трапезата имат някакво значение за Господа).

Според зороастризма тези 7 вида храна символизират 7-те безсмъртни светии, чиито духове летят от небето на земята, за да споделят храната на Новруз със смъртните. В навечерието на Новруз такава храна, **включително и боядисани в различен цвят яйца**, трябвало да се носи и на гробовете на роднини, за да може починалият също да вземе участие в празника. Такова безсмислено демонично значение някои днес в Българската „православна“ църква влагат и в „задушниците“. Още по-фрапиращ е факта, че в българските псевдохристиански езически традиции има обичай на т. нар. "спасовден" (всъщност Възнесение Господне) **повторно да се боядисват червени яйца и да ги раздават за умрелите** *(Българско национално радио, 2025 - „Възнесение Господне и Петдесетница“ - Доц. д-р Валентина Шарланова)*.

В дните на персийския Новруз обикновено се поменават починалите; вярва се, че духовете на мъртвите слизат на земята, за да се присъединят към живите на празнична

трапеза. Тази ритуална маса е предназначена да ги „примами“, да събере всички членове на едно семейство (и живи, и мъртви) заедно.

Паметник на украинската писанка. Остров Хортица на река Днепър

Друг пример, че тази традиция датира от езическите предхристиянски времена, са и украинските оцветени яйца, наричани още „писанки“, които се покриват с восък и след това се боядисват в чест на Бога на слънцето Дажбог.

Много други култури също са използвали яйца в своята пролетна обредност – древен Египет, Рим.

Китайска легенда гласи, че в началото вселената приема формата на яйце, от което се излюпва божеството Пан Гу. В опита си да излезе, Пан Гу разчупва яйцето на две, като горната половина се превръща в небето и космоса, а долната в земята и водата.

Вярно е, че за оправдаване на възроденатa езическа мерзост в псевдохристиянската еретическа литература **може да се намери <u>някаква легенда за поднасяне на червено яйце от страна на света Мария Магдалина</u>, описана от руския епископ Димитрий Ростовски,**

*Портрет на Петър I в **<u>западни РИЦАРСКИ</u>** доспехи, нарисуван от професора на Френската кралска академия по живопис и скулптура Жан-Марк Натие*

*Герба на руското царско семейство Романови - **червен въоръжен** **рогат змей**. Всъщност династията на Романовите след 1761 г. вече не е руска, а немско-датска. След тази година Русия се управлява от потомците на сина на Анна Петровна и Карл Фридрих фон Шлезвиг-Холщайн-Готорп, които по мъжка линия вече не произлизат от Романови, а от семейство Холщайн-Готорп (по-младият клон на династията Олденбург, известен от 12 век). В генеалогичната литература представители на династията, като се започне от Петър III, който е син на Анна и Карл Фридрих, се наричат Холщайн-Готорп-Романов*

но не трябва да забравяме, че същия ересиарх се е съгласявал с богоборческите актове на масона западен рицар и руски цар Петър I, който започнал да задължава мъжете да си бръснат брадите, с което да нарушат образа Господен в тях, въвел е езическите германски традиции на новогодишните гуляи, празненства и коледни елхи, сменил е

летоброенето, подчинил е руския синод, започнал той да назначава архиереите и да ги задължава да му принасят клетва за вярност.

Ето каква еретическа мерзост описва самия руски ересиарх Димитрий Ростовски:

„През лятото на 1705 г.,.. в една неделя, когато след светата литургия излязох от катедралния храм и отивах в двора си, двама мъже, брадати, но не стари, се приближиха до мен и извикаха:

- Владико, какво ще заповядате? С указ на царя ни е наредено да обръснем брадите си; а ние сме готови да положим главите си зад брадите си; За нас е по-добре да ни отрежат главите, отколкото да ни обръснат брадите.

Бях изненадан от този неочакван и внезапен въпрос и не можах да отговоря от Писанието, но отговорих с въпрос:

- Какво ще порасне отново, отсечената глава или обръснатата брада?

Те по мълчаха известно време и казаха:

- Брадата ще порасне, но главата не.

Тогава аз им казах:

- По-добре да загубите брадата, отколкото да загубите главата.“

„Розыск о раскольнической брынской вере. Глава 19. О браде“ – Димитрий Ростовский (Туптало)

Всеки, който погледне иконата на Христос може да разбере какъв е образа Божий, каква хула изрича Димитрий Ростовски срещу Него и какви масонски еретически дивотии е вършил неговия началник масон и руски цар.

Та в житията, написани от този Димитрий Ростовски е описана тази уж християнска легенда за червеното яйце.

Очевидно е, че наред с всички други възродени езически мерзости, чрез подобни легенди сред християните постепенно е въведен и окултния обичай на оцветяване на яйца, с което се цели оскверняване на най-големия християнски празник – Възкресението на Господа Иисуса Христа и победата над дявола.

Не случайно еретическия запад, който е „просветил“ и напоил с идеи Петър I, а чрез него и подчинените му архиереи, **нарича празника Възкресение Easter (Истър англ.) и Ostern (нем.) Това всъщност е името на саксонската богиня на пролетта, плодородието и утринната зора Еостре (на староанглийски: Ēastre - Истър, на старонемски: Ôstara - Остара).** Името традиционно се свързва и с протогерманското austrōn – зора. Английският бенедиктински монах Беда, в своето съчинение „За броенето на времената“ (De temporum ratione) **описва Остара като божество на плодовитостта и я свързва със зайците и яйцата**.

Якоб Грим пише в Немска митология: „Големият християнски празник, който обикновено се празнува през април или края на март, **се нарича ôstarâ в най-старите старогермански текстове... в езическата религия името Ostara, подобно на англосаксонското Eostra, принадлежи на велико божество**, чието почитане е толкова силно, че германските проповедници са се примирили с това име и са нарекли един от основните си празници с него. Всички съседни народи имат име за този празник, което произлиза от гръцката pascha; дори Улфила пише paska, а не áustrô, въпреки че може би е знаел тази дума.“ (Grimm, стр. 290-91)

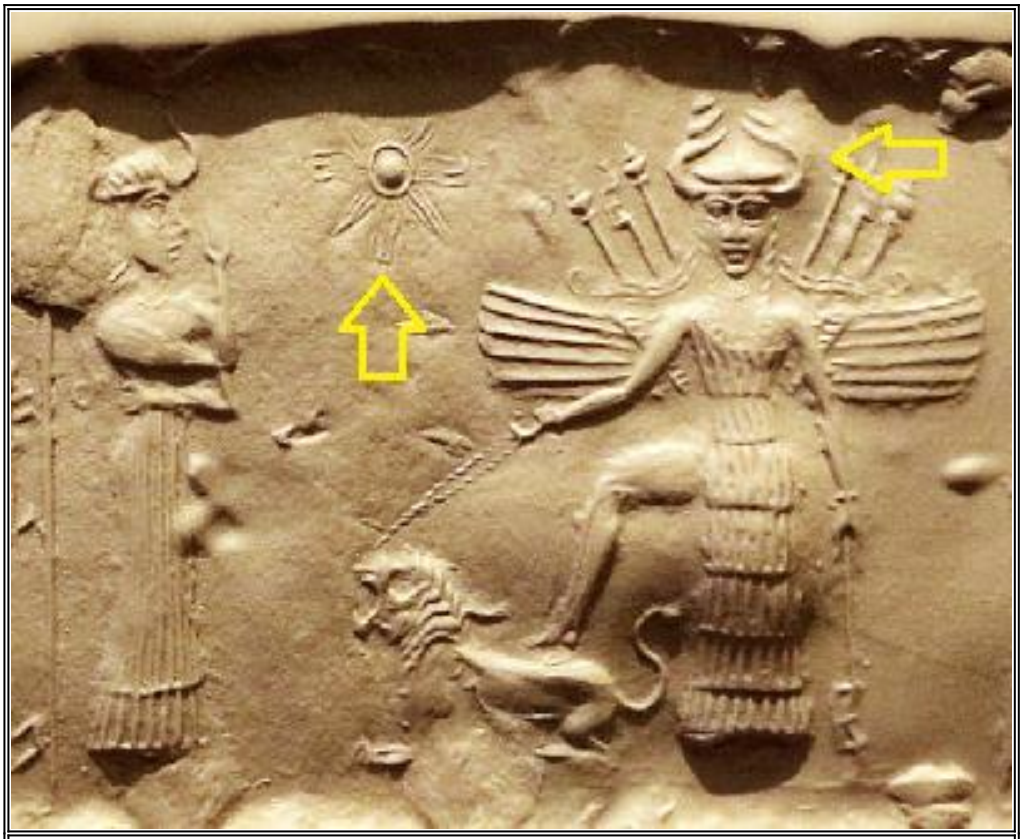

Нечестивите германски езичници са принасяли на Еостре в жертва зайци, като преди това се е правел техен ритуален лов. Сега заека е все още част от окултния им еретически празник, но никой не го възприема като част от свещенодействие. За първи път великденският заек (или заека на Истър) е възроден в немска приказка от XV-ти век. **Там се разказва за заек, който криел в градината шарени яйца от децата.** В американския фолклор Великденският заек е привнесен през XVII-ти в. от немски заселници в Пенсилвания. Децата там вярвали, че ако бъдат послушни, великденският заек ще им остави гнездо с шарени яйца.

Кой всъщност символизира Еостре, Остара или Истър и чии празнични традиции възприемат съвременните псевдохристияни и религиозни синкретисти, водени от своите „архиереи“ ересиарси жидове и масони, може да разберем

като погледнем аналозите ѝ в други окултни традиции по света. В индо-арийските окултни практики тя е Аусос, в Индия - Ушас, сред балтите - Аушрина, сред евреите - Ашера, сред поляците - Аусра, сред келтите - Аустра, в Персия - Астарта, при арабите - Атар, при хетите е Ашерту, при амореите - Ашрату, при акадците - Ищар, при скитите - Аист, Аер, при гърците - Еос, при латините - Аврора; тя също е и древноегипетската Изида, древноарменската Анахит. Всички тези наименования са различни форми на името на една и съща „велика богиня“ на утринната зора.

Но най-древния неин праобраз е на Инана (Inanna, също Нинана) - шумерска богиня на плодородието, плътската любов, битките и раздора, господарка на планетата Венера.

Един от праобразите на Еостре-Истър: Въоръжената ***РОГАТА*** *Ищар, стъпила на лъв. Теракотена плочка от старовавилонския период. Пергамски музей. Берлин*

ВСЪЩНОСТ ТОВА Е ЕДИН ОТ ОСНОВНИТЕ И **НАЙ-ДРЕВНИ ЕЗИЧЕСКИ ОБРАЗИ НА ПАДНАЛИЯ АНГЕЛ САТАНА**, КОЙТО

СЪЩО СЕ АСОЦИИРА С ПЛАНЕТАТА ВЕНЕРА И Е НАРЕЧЕН С ДРУГОТО Ѝ ИМЕ ДЕННИЦА: „Как падна ти от небето, деннице, **сине на зората**! Разби се о земята ти, който тъпчеше народите.“ (Исая 14:12).

От древния Шумер този образ на двуполовия паднал ангел дявол се разпространява и сред другите езически пантеони. Например Астарта, също е свързвана с „Утринната звезда“ и „Бунтът“, и е почитана като вечерен и сутрешен пътеводител. Латинския аналог на името на "богинята" е Аврора. Неслучайно такова е и името на крайцера, с чиито залп започва еврейската комунистическа революция против царската власт и църквата в Русия. Съответно тук е редно да припомним и написаното по-горе, че името на германската богиня **Ôstara - Остара** традиционно се свързва и с протогерманското austrōn – **зора**.

Достатъчно красноречиви са и българските окултни суеверни вярвания, свързани с боядисаните яйца. Ето част от тях: „Първото боядисано яйце, винаги червено, има особена роля – с него се натриват лицата на децата и младите жени в къщата за здраве и предпазване от магии, след което то се пази при иконата до следващата година... Традиционно сред тях се определя борчаг, като яйцата се чукват (в съревнования между хората, които са ги избрали за това), за да се види кое от кое е по-издръжливото.“ *(Маринов, Димитър. Избрани произведения. Том I: народна вяра и религиозни народни обичаи. София, Наука и изкуство, 1981. с. 562-565.)*. „Чукането с яйца е основен момент в българската великденска традиция. Всички си подаряват и след това се „чукат“ с шарени яйца. Това се прави за здраве. Чието яйце е най-здравото, той е борецът, т.е. той ще се радва на отлично здраве.“

Ние, като истински християни, можем в заключение да кажем: – Окултните езически традиции като

разноцветните рисувани яйца, с които се осъществяват и борби, яйцата борци, корбаните, оброците, коледата, коледните елхи (вкл. и в църквите и по площадите), бъдниците, мартениците, върбовите клонки, които се вият на венци и се носят по къщите „за здраве“ до следващата година и т.н., всичко това събира лъжехристиянските еретици икуменисти с техни духовни събратя стари и нови езичници, окултисти, мюсюлмани, жидове, масони кривоверци и магьосници, в едно с бесовете и с дявола ЗАЕДНО В ПЪТЯ ИМ КЪМ ВЕЧНИТЕ МЪКИ НА АДА!

С любов и загриженост за съдбата на душите трябва да добавим също, че не е християнин, а ЕЗИЧНИК И ДУХОВЕН САМОУБИЕЦ и всеки който върти и яде баници с късмети, бие и го бият със сурвакници, хапе вързани с червени въженца халви, празнува, практикува, почита или изобщо приема езически демонични празници, традиции, суеверия и практики като коледа, сурва, нова година, еньовден, баба марта, 8-ми март, 1-ви май, хелоуин, кукерство, нестинарство, лазаруване, корбани, полазници, прощъпулници, бъдници, хороскопи, амулети, муски, сини манисти с око, червени конци, медальони с руни или други магически, окултни знаци и т. н.

Към духовна гибел върви изобщо всеки човек, който празнува по езическия грегориански календар, създаден за да смеси почитането на Рождество със западните и източните окултни сатурналии и коледа.

Източници:

- Billson, Charles J. (1892). The Easter Hare as published in Folk-Lore, Vol. 3, No. 4 (December 1892). Taylor & Francis, Ltd. on behalf of Folklore Enterprises Ltd.

- Vicki K. Black (1 Jul 2004). Welcome to the Church Year: An

Introduction to the Seasons of the Episcopal Church

- Richard N. Rhoades. Faith of the Ages: The Hebraic Roots of the Christian Faith;

- Биняшевский Э. В. Украинские писанки. — Киев: «Мистецтво», 1968. — С. 7. — 92 с.

- „Розыск о раскольнической брынской вере. Глава 19. О браде“ – Димитрий Ростовский (Туптало)

- Beda Venerabilis «Об исчислении времён»

- Grimm, Jacob (James Steven Stallybrass Trans.) (1882). Teutonic Mythology: Translated from the Fourth Edition with Notes and Appendix. Vol. I. London: George Bell and Sons., стр. 290-91

- Shoda, Richard W. Saint Alphonsus: Capuchins, Closures, and Continuity (1956-2011). Dorrance Publishing, 2014. ISBN 978-1-4349-2948-8. с. 128.

- Българско национално радио, 2025 - „Възнесение Господне и Петдесетница“ - Доц. д-р Валентина Шарланова

- агенция IRNA

- Маринов, Димитър. Избрани произведения. Том I: народна вяра и религиозни народни обичаи. София, Наука и изкуство, 1981. с. 562-565.

---

buditeli.info © 2017